Annus XI - Vol. XI 1 Martii 1919 Num. 3

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

LITTERAE APOSTOLICAE

I

CONCEDITUR IN PERPETUUM INDULGENTIA PLENARIA TOTIES QUOTIES LUCRANDA DIE FESTO TITULARI SOCIETATIS REGALIS A CINGULO NOSTRAE DOMINAE AD CATHEDRALIS ECCLESIAE DERTHUSENSIS.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Exstat, Derthusensi in urbe, praedivite in sacello templi cathedralis, canonice erecta pia ac vetustissima Confraternitas Nostrae Dominae a Cingulo nuncupata, quae sodalium numero et dignitate, non minus quam germanae pietatis studiis, summopere floret. Omnis conditionis cives, e plebe non minus quam e nobilitate viri principes, reges et Romani quidem Pontifices Nostri Decessores, per longam annorum seriem, hanc Societatem maximo in honore habuerunt; ipsique Hispaniarum Reges illi nomen dederunt. Nunc vero, cum hodiernus Prior Regalis huius Confraternitatis Nostrae Dominae a Cingulo, roboratas amplissimo Derthusiensum Episcopi suffragio, enixas Nobis humiliter preces adhibuerit, ut die festo titulari fidelibus cathedrale ipsum templum visitantibus plenariam indulgentiam de apostolica benignitate largiri dignemur; Nos, attentis Societatis eiusdem antiquitate et splendore, optatis his annuendum, quantum in Domino possumus, existimavimus. Quam ob rem, audito dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, de omnipotentis Dei misericordia ac beatorum Petri et Pauli apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis fidelibus ex utroque sexu, die festo titulari enunciatae Regalis

Societatis Nostrae Dominae a Cingulo, nempe Dominica mensis septembris prima, ad Derthusense cathedrale templum quotannis, admissorum sacramentali confessione expiatis ac caelestibus epulis refectis, confluentibus, a medietate diei praecedentis ad mediam usque noctem ipsius Dominicae, indulgentiam plenariam toties lucrandam concedimus, quoties sacellum B. Mariae Virg. a Cingulo, in enunciata cathedrali ecclesia positum, devote visitent, ibique pro christianorum principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effundant. Largimur insuper fidelibus eisdem, si malint, liceat plenaria hac indulgentia functorum vita labes poenasque expiare. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XIX decembris MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

TEMPLUM LOCARNENSE B. M. VIRGINIS A SAXO, IN DIOECESI LUGANENSI, TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS HONESTATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Locarni, intra fines Luganensis dioecesis, antiquum exstat percelebre templum Deo in honorem B. Mariae Virg. *a Saxo* dicatum, ad perennandam memoriam erectum apparitionis ipsius Deiparae pio cuidam e Franciscali familia coenobitae, in pervigilio festivitatis B. Mariae Virg. in coelum Assumptae, anno millesimo quadringentesimo octogesimo nono. Id constans refert, monumentis ac prodigiis luculenter suffulta, traditio. Eidem porro Deiparae Virginis tutelae merito fideles incolae Ticinenses tribuunt, quod ab haeretica lue, saeculo decimo quarto per Helveticas regiones nefarie grassante, feliciter servati fuerint: ac saepe saepius, publicis vel privatis ingruentibus calamitatibus, praesenti ipsius Deiparae auxilio incolumes evaserint. Quam ob rem cultus B. Mariae Virg. *a Saxo* in dies adauctus est, eiusque ligneum affabre sculptum simulacrum, in ulnis Puerum Iesum gestantis, semel iterumque aureo diademate redimitum fuit, primo quidem a Legato Apostolico apud Helvetios anno MDCXVII; secundo autem decreto Vaticani Capituli anno MDCCCLXXX, scilicet quarto

redeunte centenario a mirifica Deiparae Virginis apparitione. Interea parvae vetustissimae marialis aedis progressu temporis mutata forma, ita increvit, ut tum audaci structura pilis giganteis innixa totiusque molis amplitudine, tum omnigenae artis, ac praesertim picturae, conspicuis operibus, hoc templum, Locarni in honorem B. Mariae Virg. *a Saxo* mirifice constructum, prae ceteris eniteat. Huius parietes templi votivis tabellis, vexillis, argenteis trophaeis atque innumeris pretiosis donariis circum ornati, benignissimam Dei Genitricis, gratiarum apud Dominum sequestris, potentiam civiumque acceptam tutelam luculenter testantur. Sacra supellectili abunde refectum et privilegiis atque indulgentiis a Sede Apostolica ditatum, memoratum templum Fratrum Ordinis Minorum Capulatorum curis concreditum fuit; hique, vehemens pietatis studium erga Beatissimam Dei Genitricem fidelium praesertim peregrinorum impigre foventes, ecclesiasticis ibidem muneribus naviter funguntur. Ab anteactis saeculis in praesens usque, piae peregrinationis causa, ad mariale sanctuarium *a Saxo* non modo e pago Ticinensi, verum etiam a dissitis tum Helvetiae, tum finitimae Italiae, tum aliarum nationum regionibus christifideles saepe saepius turmatim solent confluere, B. Mariae Virg. simulacrum veneraturi eiusque opem fidenter imploraturi. Neque praetereundum arbitramur, quod, sua aetate, sanctus Carolus Borromaeus, cardinalis archiepiscopus Mediolanensis, idem sanctuarium mariale *a Saxo,* Locarnensium civium pietate iam munifice auctum ac decoratum, non semel inviserit, tantaque fuerit admiratione perculsus, ut, prophetico sane spiritu, haec verba protulerit: « Fluent ad hanc aedem omnes gentes ». Haec animo repetens, cum venerabilis frater Aurelius Bacciarini, episcopus titularis Dauliensis et administrator apostolicus Luganensis, pia quoque exprimens cleri populique vota, Nos flagitaverit ut templum Locarnense B. Mariae Virg. *a Saxo* Basilicae Minoris titulo ac privilegiis cohonestare dignemur; Nos votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, audito Congregationis Sacrorum Rituum Cardinali Praefecto, motu proprio ac de certa scientia ac matura deliberatione Nostris deque apostolicae potestatis plenitudine, praesentium vi, enunciatum templum B. Mariae Virg. *a Saxo,* Locarni, intra fines dioecesis Luganensis exsistens, perpetuumque in modum, Basilicae Minoris titulo donamus, cunctis honorificentiis ac privilegiis eidem tributis, quae minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenarios atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse

ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri si secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die III ianuarii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

ECCLESIA SS. URSULAE ET SOCIARUM, VV. ET MM., IN URBE BONAËRENSI, TITULO BASILICAE DECORATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Exstat in urbe Bonaërensi templum Deo in honorem Ss. Ursulae et Sociarum, virginum et martyrum, anno MDCCLIV dicatum atque Ordini Fratrum Minorum concreditum, unde vulgo a S. Francisco nuncupatur. Ceteris illius urbis sacris aedibus, tum antiquitate ac praestanti molis amplitudine, tum conspicuis picturae et sculpturae operibus idem templum ita praecellit, ut illustre veluti historiae monumentum habeatur, quod ab exteris quoque illud invisentibus merito suspicitur. Anno MCMXI piorum coniugum Sanctis Muzué et Carolae Vivar de Muzué, modo defunctorum, profusa liberalitate largitis expensis, sacra eadem aedes tot de integro pulcherrimis omnigenae artis ornamentis magnifice adaucta fuit, ut praecipua Bonaërensis civitatis ecclesia in praesens habenda sit. Praeter Minorum Ordinis Fratrum, qui benefactis vitaque in exemplum peracta famam immaculatam reliquerunt, mortales exuvias insigni sarcophago ibi reconditas, praenobili enunciato in templo illustrium etiam virorum corpora requiescunt, qui, publicis et civilibus laudabiliter perfuncti muneribus, inter optimates Reipublicae Argentinae iure accensentur. Ratione quoque cultus et fidelis populi assidua frequentia et saepe saepius innumero concursu, eadem sacra aedes inter primarias urbis ecclesias enitet. Siquidem Franciscales Fratres, ibidem sacris officiis naviter vacantes, divini cultus splendori singulari studio prospiciunt, simulque plurimae Confraternitates et Sodalitia, sub diversis nominibus, nec non Consociationes et Piae Uniones eadem in ecclesia sunt legitime constitutae, praesertim laica Congregatio Tertii Ordinis S. Francisci, in qua quingenti viri ac mille tercentae mulieres militant. Hae omnes institutiones et societates privilegiis

sacrisque indulgentiis largiter pollent, queis ab hac Sancta Sede diversimode ditatae fuerunt. Praeterea memoratum templum, Archibasilicae Lateranensi iampridem aggregatum, non modo copiosa ac divite supellectili refertum est, sed praecipue sacrarum reliquiarum thesauro, quas inter nonnullae insignes pretiosissimis thecis inclusae, quas publice expositas permagno pietatis studio christifideles venerantur. Quae cum ita sint, cum hodiernus Franciscali Provinciae a B. Mariae Virg. Assumptione Praepositus, vota exprimens quoque Fratrum Coenobii Bonaërensis, Nos enixis precibus flagitaverit, ut praelaudatum templum sub titulo S. Ursulae et sacrarum virginum et martyrum ad Basilicae dignitatem evehere dignemur; Nos, animo repetentes gloriosas illius templi memorias, precibus his annuendum, quantum in Domino possumus, existimavimus. Idcirco, audito venerabili fratre Nostro S. R. E. Episcopo Cardinali Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, attentoque praesertim commendationis officio tum archiepiscopi Bonaërensium, tum Fratrum Minorum Procuratoris Generalis, ecclesiam Bonaërensem Ss. virginum et martyrum Ursulae et Sociarum, ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, simplici Basilicae titulo cohonestamus, cum privilegio deferendi tintinnabulum et conopaeum, cui liceat addere stemma ipsius ecclesiae, non tamen auro vel argento ornatum. Decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos pertinent, nunc et in posterum plene suffragari, sicque merito iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die VIII ianuarii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. F. HIMERIUM A IESU, FRATRUM A SCHOLIS CHRISTIANIS PRAEPOSITUM GENERALEM, ALTERO SAECULO EXEUNTE AB OBITU S. IOANNIS BAPT. DE LA SALLE, EORUM PATRIS LEGIFERI.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. - Exeunte altero iam saeculo a beatissimo obitu Patris vestri legiferi, non possumus quin tanti viri memoriam, ob eius in Ecclesiam insignia promerita, vobiscum celebremus: eo magis quod ad medendum gravi cuidam suorum temporum incommodo eiusmodi rationem sequutus est cuius hodie quoque mira est opportunitas. Cum enim animadvertisset populum, maximeque classem tenuiorum, in summa ignoratione versari earum rerum quae ad religionem pertinent, sibi proposuit puerorum de infima plebe institutionem suscipere, quos dum litterarum initiis erudiret, simul christianae vitae praeceptis imbueret. Et praeclarissimi ab eo percepti fructus in hoc munere, praesertim ex quo socios adiutoresque sibi huius operae et laboris adscivit, non dubio sunt argumento istam sodalitatem in Ecclesiae sanctae bonum ab eo esse, Dei providentis consilio, conditam. Nunc vero in educatione pueritiae incredibile est quam late christianus spiritus desideretur, nimis multis summa contentione nitentibus ut scholas ab Ecclesiae matris tutela subtrahant, in easque laicam, quae dicitur, disciplinam inducant, ubi nihil sit quod sapiat religionem. Ita quae virtutum domus debet esse, in specum vertitur vitiorum. Nam *timore Domini* sublato, quod *initium sapientiae* est, quid iam improvidam aetatem cohibeat quominus omnia sequatur flagrantium vota cupiditatum? Nemo igitur non videt quam bene communi saluti prospiciant qui nostros pueros, spem futuri temporis, christianis institutis et moribus, quemadmodum vos facitis, informent. Quare ingentes vobiscum grates Deo agimus, cuius benignitas vestram sollertiam ad tam laetabilia incrementa provexit; optamusque ut ex hac Patris vestri legiferi commemoratione vel alacrioribus sumptis animis, salutarem Ecclesiae ac civitati operam navare perseveretis. Ob eam rem, caelestis auxilii vobis conciliandi causa, libentes damus ut, fausto die VII aprilis proximi, quisquis sacerdos apud vos rem divinam fecerit et quotquot ex instituto vestro sodales alumnique sacro adfuerint, omnes plenariam indulgentiam, usitatis condicionibus, lucrentur. Atque auspicem divinorum mune-

rum paternaeque Nostrae benevolentiae testem, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, tuaeque sodalitati universae amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXVII mensis ianuarii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. D. P. THOMAM PÈGUES, EX ORDINE PRAEDICATORUM, QUI SUMMAM THEOLOGICAM S. THOMAE GALLICE IN MODUM CATECHISMI EXPLICATAM EDIDERAT.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. - Praeclara de Thoma Aquinate praeconia Apostolicae Sedis iam neminem catholicum dubitare sinunt quin ideo ille sit excitatus divinitus, ut haberet Ecclesia quem doctrinae magistrum maxime in omne tempus sequeretur. Consonum autem videbatur singularem viri sapientiam non modo sacri cleri hominibus, verum omnibus quicumque religionis altius studia colerent, atque ipsi multitudini, directo patere: naturâ enim fit ut quo propius ad lumen accesserit, eo quis uberius collustretur. Vehementer igitur es tu quidem laudandus qui, cum, opus Angelici Doctoris potissimum, Summam Theologicam litteralibus commentariis gallice interpretari instituisses - remque e sententia succedere volumina ostendunt adhuc edita - eamdem in modum catechismi explicatam nuper evulgasti. Ita huius tanti ingenii divitias non minus apte ad rudiorum usum accommodasti quam ad doctiorum, omnia breviter strictimque, eadem perspicuitate ordinis, tradendo, quae is copiosius exposuerat. Equidem tibi gratulamur isto diuturni laboris studiique fructu, in quo licet magnam disciplinae Thomisticae cognitionem ac scientiam agnoscere: optamusque id quod, pro tuo Ecclesiae sanctae amore, habes propositum, ut ad christianam doctrinam penitus percipiendam prosit quamplurimis. Atque auspicem divinorum munerum et praecipuae benevolentiae Nostrae testem, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, tuisque discipulis amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die V mensis februarii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

Ernestus Buonaiuti, decreto S. Officii diei 27 novembris 1918, quo opuscula ab eo conscripta, quibus titulus: *La genesi della dottrina agostiniana intorno al peccato originale* et *S. Agostino,* proscripta et in Indicem librorum prohibitorum inserta sunt, se subiecit et opuscula reprobavit.

Datum Romae, ex aedibus Sancti Officii, die 10 februarii 1919.

A. Castellano, *S. R. et U. S. Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

PRO CELEBRATIONE CONCILIORUM ET APPELLATIONIBUS IN REGIONIBUS ITALIAE

Conciliorum provincialium celebrationi in plerisque Italiae regionibus haud leves obesse difficultates a multis sacrorum Antistitibus notatum est: etenim, aetatum decursu tum ethnographicis rationibus tum etiam politicis perturbationibus, ecclesiasticae circumscriptiones dioecesum ac provinciarum funditus immutatae fuerunt; unde factum quod ex metropolibus non paucis aliae suffraganeis sedibus sunt orbatae, aliae unam vel alteram retinuerunt.

Ex his autem pronum est intelligere, praedictos Episcoporum conventus in memoratis locis non illud obtinere posse momentum eamque solemnitatem, quae illos decerent, quaeque Ecclesia habere desiderat, ut plurium Antistitum, in Dei nomine congregatorum, consiliis et auctoritate ea constituantur, quae Dei ipsius gloriae et fidelium bono utiliora sint atque ad usum aptiora.

Eiusmodi igitur difficultatibus ut efficaciter obveniatur, Episcopis per Italiam auditis habitoque suffragio Emorum Patrum S. Congregationi Consistoriali praepositorum, Benedictus Papa XV sequentia decernenda constituit:

I. Incolumi Conciliorum provincialium lege pro provinciis Veneta, Mediolanensi, Vercellensi, Taurinensi ac Ianuensi; itemque sartis iuribus metropoliticis Romani Pontificis in Romana provincia secundum sacros canones; in ceteris Italiae regionibus, provincialium Conciliorum loco, ex praescripto can. 283 *Codicis* quovis vicennio celebrandorum, habebuntur vicesimo pariter quoque anno Concilia plenaria per regiones ad normam cann. 281, 282, 287 et seqq. iuxta praesentis decreti praescriptiones.

II. Regiones in quibus, Conciliorum provincialium loco, Concilia plenaria regionalia habenda erunt sequentia sunt, quarum nomina, ad clariorem indicationem, vulgari sermone efferuntur: *Emilia, Romagna, Toscana, Umbria, Marche, Abruzzi e Molise, Beneventano, Campania, Salernitano, Basilicata, Puglie, Calabria, Sicilia, Sardegna;* quae vero Dioeceses censendae sint ad singulas hasce regiones pro Conciliorum celebratione pertinere, peculiari decreto definietur.

III. Pro dioecesibus Latii (prout hoc nomen nunc temporis audit) peculiares dispositiones Sanctitas Sua sibi impertiendas reservat.

IV. In Episcoporum coetibus, vulgo *Conferenze*, qui ad normam can. 292 *Codicis*, quovis quinquennio cogendi sunt, quique iam in Italia per regiones habentur, is qui praeerit prima sequenti vice, sicque pariter in ceteris sequuturis conventibus antequam vicennium impleatur pro regionali comitio constitutum, Patribus discutiendum proponet quando debeat et possit primum plenarium regionale Concilium celebrari; tum vero, ad praescriptum can. 281, Summum Pontificem postulabit ut Sanctitati Suae designare placeat legatum suum ad Concilium convocandum eique praesidendum.

V. Omnia vero quae, pro celebratione Conciliorum plenariorum regionalium, superius statuta sunt, nullimode detrahunt neve detrahere censeantur praescripto can. 285 circa appellationes a sententiis I instantiae ad tribunal II instantiae. Permittitur tamen Episcopis, qui Sedi Apostolicae sint immediate subiecti, ut pro appellationibus sibi deligant Archiepiscopum viciniorem etsi provincia propria carentem, itemque his Archiepiscopis ut designent pro appellationibus Ordinarium viciniorem, quem opportunius eligendum censuerint.

VI. Qua in re, cum a plerisque Romanae provinciae Episcopis expetitum fuerit ut speciale tribunal II instantiae Romae pro suis dioece-

sibus constitueretur, Sanctissimus Pater, ob adductas rationes, petitioni annuendum duxit, ac praesenti decreto destinat ad hunc finem tribunal Vicariatus Urbis, salvo semper recursu III instantiae, si et quando haberi quiverit, ad sacram Romanam Rotam.

Praesentibus valituris contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria S. Congregationis Consistorialis, die 15 februarii 1919.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

II

DECRETUM

DE CESSATIONE QUARUMDAM FACULTATUM QUAE SACERDOTIBUS DURANTE BELLO CONCESSAE SUNT.

Quum atrox bellum, quod plures annos Europam cruentabat, Dei miserentis gratia, finem tandem habuerit, oportet ut, cessante causa, facultates quoque extraordinariae circumscribantur quae sacerdotibus, militaribus copiis addictis, in suum ac militum bonum fuerunt tributae.

Ne autem, in re tam gravi, angustiis et ambiguitatibus pateat locus, SSmus D. N. Benedictus PP. XV censuit expedire ut pressius determinetur quaenam ex praedictis facultatibus cessasse dicendae sint.

Itaque, de mandato SSmi, declaratur natura sua finem habuisse facultates ut supra sacerdotibus factas, quae sequuntur:

1) absolvendi in quibusdam casibus milites generali formula, seu communi absolutione sine praecedenti confessione;

2) absolvendi ab omnibus censuris et casibus reservatis;

3) Missam celebrandi in quocumque loco, etiam sub dio, remoto quidem irreverentiae periculo;

4) bis in die, etiam una hora post meridiem, et in casibus extraordinariis vel non servato ieiunio, Sacrum peragendi;

5) Missas votivas loco propriae a rubricis praescriptae legendi;

6) asservandi SSmum Sacramentum in bellicis navibus et in stativis castrorum valetudinariis;

7) benedicendi unico crucis signo coronas, cruces, numismata cum applicatione indulgentiarum;

8) sese eximendi a recitatione divini officii, ac pariter idem officium in alias pias preces commutandi.

Hisce demptis, reliqua quae attinent ad iurisdictionem Ordinariorum castrensium, usque dum eorum ministerium subsistat et servetur, sarta tectaque sunto.

Curae tamen ipsorum Ordinariorum Castrensium erit vigilare ut omnia quae pertinent ad sacrae liturgiae observantiam, praesertim in Missae celebratione, a sacerdotibus sibi adhuc subditis adamussim et ex integro serventur.

Officii pariter omnium Ordinariorum locorum erit curare ut sacerdotes in dioecesim e militia reversi ad pristinam perfectamque sacrorum rituum observantiam redeant.

Datum Romae, ex Secretaria S. Congregationis Consistorialis, die 22 februarii 1919.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

III

DE NOMINANDIS ADMINISTRATORIBUS DIOECESANIS

Quum Delegatus Apostolicus in Foederatis Americae Statibus haec dubia definienda proposuisset, scilicet:

1) utrum dispositiones particulares Concilii plenarii Baltimorensis, quoad ius nominandi administratorem dioecesis, sede vacante, adhuc vigeat; an per novum Codicem abrogatae sint;

Et quatenus negative ad primam partem:

2) an servandum sit praescriptum canonis 427;

Emi Patres Codici interpretando praepositi, die 24 novembris 1918 responderunt:

Ad I^m^, negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad II^m^, affirmative, et ad mentem.

Mens autem haec est: « Quatenus speciales circumstantiae *hic* et *nunc* impediant quominus in illa regione applicetur canon 427, S. C. Consistorialis instructiones opportunas, *ad tempus* servandas, praebeat,

dempto omnino Episcopis iure nominandi Administratorem dioecesis, mortis causa ».

SSmus autem Dominus Noster resolutiones Commissionis Codicis ratas habuit et confirmavit.

De relato tamen Cardinalis Secretarii S. C. Consistorialis, attentis peculiaribus adiunctis in quibus Ecclesiae Foederatorum Statuum Americae versantur, eadem Sanctitas Sua statuit et decrevit, ut in omnibus dioecesibus in quibus quinque saltem vel sex Consultores dioecesani non adsint - firma prohibitione a Commissione Codicis facta - Archiepiscopus aut Episcopus senior provinciae ecclesiasticae providere possit, cum ratihabitione Delegati Apostolici, pro nominatione Administratoris dioecesani durante sedis vacatione.

Idque per triennium, dummodo interim coetus Consultorum non fuerit auctus ad numerum superius indicatum.

Datum Romae, ex Secretaria S. Congregationis Consistorialis, die 22 februarii 1919.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

IV

PROVISIO ECCLESIAE

S. C. Consistorialis decreto, SSmus D. N. Benedictus XV hanc, quae sequitur, ecclesiam de proprio pastore providit, scilicet:

14 februarii 1919. — Titulari ecclesiae episcopali Adrianopolitanae praefecit R. P. D. Franciscum Isola, hactenus Episc. Concordiensem.

V

NOMINATIO

14 februarii 1919. — Postulante R. P. D. Iosepho Morabito, episcopo Miletensi, SSmus D. N. Benedictus PP. XV, decreto S. C. Consistorialis, deputavit R. P. D. Paulum Albéra, episcopum Bovensem, in *Administratorem Apostolicum ecclesiae Miletensis,* perdurante infirma Episcopi valetudine.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

I

DECRETUM

REVOCATUR DECRETUM DE PROVISIONE OFFICIORUM ET BENEFICIORUM DURANTE BELLO.

Cum ob belli cessationem e clericis servitio militari adstrictis plerique iam dimissi proprias dioeceses et sedes repetierint et reliqui brevi dimittendi in eas sint redituri, congruum est ut, mutatis rerum adiunctis, decretum huius S. Congregationis Concilii de provisione officiorum et beneficiorum diei 14 novembris 1916 suam vim et robur exerere desinat. Illud itaque revocatur, prout per praesentes litteras de mandato SSmi decernitur et declaratur esse revocatum et non amplius vigere: proindeque Ordinarii redintegrantur in suas facultates eadem officia et beneficia conferendi, servatis tamen de iure servandis, et praesertim canonibus 147-182 et 1431-1447 *Codicis Iuris Canonici,* necnon prae oculis habita Instructione edita a S. Congregatione Consistoriali *De clericis e militia redeuntibus* diei 25 octobris 1918.

Datum Romae, ex Secretaria eiusdem S. Congregationis Concilii, die 26 februarii 1919.

F. Card. Cassetta, *Praefectus.*

L. ✠ S.

I. Mori, *Secretarius.*

dempto omnino Episcopis iure nominandi Administratorem dioecesis, mortis causa ».

SSmus autem Dominus Noster resolutiones Commissionis Codicis ratas habuit et confirmavit.

De relato tamen Cardinalis Secretarii S. C. Consistorialis, attentis peculiaribus adiunctis in quibus Ecclesiae Foederatorum Statuum Americae versantur, eadem Sanctitas Sua statuit et decrevit, ut in omnibus dioecesibus in quibus quinque saltem vel sex Consultores dioecesani non adsint - firma prohibitione a Commissione Codicis facta - Archiepiscopus aut Episcopus senior provinciae ecclesiasticae providere possit, cum ratihabitione Delegati Apostolici, pro nominatione Administratoris dioecesani durante sedis vacatione.

Idque per triennium, dummodo interim coetus Consultorum non fuerit auctus ad numerum superius indicatum.

Datum Romae, ex Secretaria S. Congregationis Consistorialis, die 22 februarii 1919.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

IV

PROVISIO ECCLESIAE

S. C. Consistorialis decreto, SSmus D. N. Benedictus XV hanc, quae sequitur, ecclesiam de proprio pastore providit, scilicet:

14 februarii 1919. — Titulari ecclesiae episcopali Adrianopolitanae praefecit R. P. D. Franciscum Isola, hactenus Episc. Concordiensem.

V

NOMINATIO

14 februarii 1919. — Postulante R. P. D. Iosepho Morabito, episcopo Miletensi, SSmus D. N. Benedictus PP. XV, decreto S. C. Consistorialis, deputavit R. P. D. Paulum Albéra, episcopum Bovensem, in *Administratorem Apostolicum ecclesiae Miletensis,* perdurante infirma Episcopi valetudine.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

I

DECRETUM

REVOCATUR DECRETUM DE PROVISIONE OFFICIORUM ET BENEFICIORUM DURANTE BELLO.

Cum ob belli cessationem e clericis servitio militari adstrictis plerique iam dimissi proprias dioeceses et sedes repetierint et reliqui brevi dimittendi in eas sint redituri, congruum est ut, mutatis rerum adiunctis, decretum huius S. Congregationis Concilii de provisione officiorum et beneficiorum diei 14 novembris 1916 suam vim et robur exerere desinat. Illud itaque revocatur, prout per praesentes litteras de mandato SSmi decernitur et declaratur esse revocatum et non amplius vigere: proindeque Ordinarii redintegrantur in suas facultates eadem officia et beneficia conferendi, servatis tamen de iure servandis, et praesertim canonibus 147-182 et 1431-1447 *Codicis Iuris Canonici,* necnon prae oculis habita Instructione edita a S. Congregatione Consistoriali *De clericis e militia redeuntibus* diei 25 octobris 1918.

Datum Romae, ex Secretaria eiusdem S. Congregationis Concilii, die 26 februarii 1919.

F. Card. Cassetta, *Praefectus.*

L. ✠ S.

I. Mori, *Secretarius.*

II

GERUNDEN.

FUNDATIONIS BENEFICIORUM

SPECIES FACTI. - Episcopus Gerunden. sequentibus litteris H. S. C. tria dubia solvenda proposuit: « Nonnulli sacerdotes, beneficium eccle-« siasticum constituere vel bona alicuius beneficii augere satagentes, « postulant, ut beneficia ita adaucta nova dote sibimetipsis conferantur, « eorumque reditus omnes percipiant, quod quidem sub specie utilitatis « in posterum obtinendae iustum suadere conantur. At onera beneficii, « obeunda in favorem ecclesiae, etiam parochialis, ubi beneficium fuit « constitutum, adimplere nolunt eo innixi quod ipsi obtentores sunt « a prima institutione: sicque constare faciunt in tabulis fundationis, « seu augmenti dotis. Praeterea, dum onera beneficii, etiam levissima, « licet maximae utilitatis fidelium, nolunt portare, tamen assistendi fun-« ctionibus ab ecclesia sui tituli peragendis, sive fundatis, sive adven-« titiis, necnon et stipendia iisdem assignata percipiendi, ius exigunt.

« Ut igitur tutius in hac re procedere valeat, postulat reverenter « Episcopus Orator resolutionem trium dubiorum sequentium; nimirum:

« 1º Utrum liceat clausulam apponere in limine fundationis bene-« ficii, vi cuius primus obtentor liber sit ab oneribus beneficio adnexis « rite ferendis, etiam cum agitur de oneribus quae alicui ecclesiae paro-« chiali vel fidelis populi necessitati respondeant.

« *Et quatenus affirmative.* 2º Utrum beneficiatus primus obtentor, « dum onera non implet, ius habeat assistendi functionibus suae eccle-« siae sive fundatis sive adventitiis, necnon et stipendium pro his per-« cipiendi.

« *Quatenus negative ad secundum.* 3º Utrum sustineri possint clau-« sulae contrariae olim adiectae in limine fundationis et ab Ordinariis « approbatae ».

ANIMADVERSIONES (*ex voto Consultoris*). - Cum res de qua agitur resolvenda sit iam novo Codice publicato et sub illud tempus, quo, finita legis vacatione, Codex plenam vim obligandi obtinuit, considerari debet tum sub respectu ad novum Codicem, maxime in ordine ad novas fundationes, tum sub respectu ad ius praecedens, praesertim quoad

beneficia iam sub praecedenti iure fundata. Sedulo tamen in utraque consideratione distinguendum est inter veram beneficii nondum exsistentis fundationem, et augmentum dotis pro beneficio iam fundato oblatum.

Quoad beneficia futuro tempore fundanda, excludenda penitus est a fundatione quaelibet conditio, qua fundatori reservetur *ius patronatus,* licet possint ipsi concedi suffragia ipsius liberalitati proportionata (can. 1459). Quo excluso, iam cetera consideranda sunt, quae in dubium veniunt sive quoad beneficia iam fundata sive quoad fundanda, attendendo primo loco *fundationem beneficii,* deinde *augmentum dotis.*

I. *Quoad fundationem beneficii* translatitium in iure est, in statuenda lege fundationis alicuius beneficii plurimum deferri fundatorum voluntati, ut ii alliciantur et non retrahantur a fundationibus. Erectio enim beneficiorum favorem Ecclesiae continet; siquidem tendit ad augendum cultum divinum et Ecclesiae decus, tum ob novos actus cultus divini qui erunt a beneficiato ex obligatione ponendi, tum etiam quia bona, in hunc finem oblata, Deo dicantur et ex temporalibus veluti sacra et spiritualia efficiuntur. Quae commoda obtinenda causa sunt, cur fundatoribus etiam conditiones iuri communi contrarias in tabulis fundationis apponere permittatur (Barbosa, *De episc.*, p. III, alleg. 71, n. 39; Lotterius, *De benefic.,* lib. I, q. 32, num. 14 sq.; De Luca, *De benefic.*, disc. 95, num. 10). Quam facultatem admittendi conditiones etiam iuri communi contrarias Episcopis agnovit explicite Codex, can. 1417, ubi tamen illa limitatione circumscribitur, quod agatur de conditionibus honestis et naturae beneficii non repugnantibus. Ceterum haec limitatio etiam de iure praecedenti erat intelligenda, ubi pariter erant exclusae conditiones impossibiles aut contradictoriae, conditiones turpes et conditiones contra substantiam beneficii; quia qui contra substantiam beneficii legem meditatur, utique destruit quod agit, velut si beneficiato imponatur obligatio alteri cedendi quidquid ex beneficio percipit (Lotterius, l. c., num. 26 sq.).

Age vero, in casu, prima illa conditio, quod fundator obtineat prima vice beneficium a se fundatum, non est conditio turpis aut beneficii naturae repugnans, ut est manifestum. Orator quidem timuisse videtur ne sub hac conditione lateret *simonia* attendens fortasse Benedictum XIV in *Institut. canonic.* num. 95 et resolutionem huius S. C. in causa Alexandrina, *Augmenti dotis*, a. 1686, ab eodem relatam. Attamen ille timor caret fundamento; quin immo eo loco Benedictus XIV, n. 6 sq. contrarium expresse defendit innixus auctoritate Pitonii; nec allegata causa Alexandrina facit ad rem, ut optime ibidem prosequitur Benedictus XIV, quia in illa causa non agebatur de fundatore, sed de alio clerico

desiderante obtinere beneficium iam fundatum, qui augmentum dotis offerebat, non Episcopo, sed patronis, conventione cum eis inita, ut se propter promissum augmentum dotis praesentarent; qua in re, bonis temporalibus oblatis, intendebat obligare patronos ad sui praesentationem, cui conventioni merito visa est subesse labes simoniaca. At in casu, ut ibidem discrimen ostendens prosequitur Benedictus XIV, agitur de conditione posita ab ipso fundatore et per Episcopum acceptanda, ut illi prima vice liceat habere beneficium; bona autem offeruntur Ecclesiae, ut Ecclesiae in perpetuum serviant in augmentum cultus divini per beneficiatum, qui illis bonis sustentetur, procurandum. Et mirum profecto esset, intercedere labem simoniacam ea in re, quam novus Codex ratam habuit cum tamen voluit in futurum abolitum iuspatronatus. Ita enim statuitur can. 1450, § 2: Ordinarius potest *fundationem beneficii admittere ea adiecta conditione, ut beneficium prima vice conferatur clerico fundatori vel alii clerico a fundatore designato.*

Secundo loco, est quidem contra ius, quod beneficiatus obtinens beneficium onera beneficio adnexa non impleat, ut est manifestum: beneficium enim datur propter officium; at quod determinatus beneficiatus, v. gr. fundator ipse, qui simul est primus beneficii obtentor, non teneatur ad onera beneficii implenda, non est conditio turpis nec contra naturam beneficii, ideoque a fundatore, cui datur conditiones etiam contra ius opponere (can. 1417), in lege fundationis id statui potest. Sane non repugnat naturae beneficii, quod beneficiatus per dispensationem liberetur ab oneribus beneficio adnexis, v. gr. canonicus per aliquod tempus dispensetur a lege residentiae et officii choralis, dum tamen interim percipit beneficii fructus; quae dispensatio, si naturae beneficii repugnaret, dari non posset. Item saepe admissum est, ut fundator sibi reservet pensionem ex bonis pro fundatione oblatis, cum tamen nullam impleat obligationem beneficio adnexam; quam reservationem pensionis expresse agnoscit Codex, can. 1455, num. 2. Praeterea agnoscitur fundatori facultas in limine fundationis apponendi conditionem, ut ad illud possit praesentari etiam infans, qui profecto dum ad congruam aetatem non pervenerit, non poterit onera beneficii implere (Fargna, *De iure patronatus,* Pars II, can. 27, caus. III, n. 31, 40; Lotterius, *De re benefic.,* lib. I, q. 32, n. 17, 19, 34 sq.; Barbosa, *Ad Concil. Trid.*, sess. 25, c. 6, num. 7, *de reformat.*).

Atque haec multo magis valent in casu, in quo ageretur de capellania pro celebratione missarum, quas sibi applicari fundator rationabiliter potest nolle, nisi postquam e vita decesserit, ideoque potest velle ut ipse primus beneficii obtentor, non teneatur missas *pro se* celebrare.

Deinde, quoad ipsum servitium Ecclesiae praestitum per missam in ea celebratam, potest fundator velle ut illud servitium non praestetur nisi post eius mortem; qua in re nulla est differentia cum casu quo testator relinquit bona, ut ex illis fundetur capellania sed nonnisi post mortem filii. De facto, in casu, nihil aliud fit nisi fundari capellaniam, sed cum reservatione fructuum usque ad mortem fundatoris. Quae reservatio potest omnino honeste fieri, et Ecclesia, licet non immediate, durante vita fundatoris qui primus obtinet beneficium, sed utique postea, et quidem perpetuo, obtinebit magnum commodum augmenti cultus divini ratione beneficii in ea perpetuo fundati. Ergo undequaque res spectetur nihil est, cur non possit fundator hanc apponere conditionem.

Relate ad tertium punctum, seu ad participationem fundatoris in emolumentis adventitiis, velut in funeribus aliisque similibus, profecto, si fundator ecclesiae in beneficio a se fundato serviret, nulla esset ratio cur ea participatio fundatori denegaretur; ut enim in iis emolumentis partem habeant prae ceteris clerici servitio ecclesiae addicti, ratio est hoc ipsum servitium ecclesiae praestitum; quae ratio quidem in hypothesi servitii non praestiti locum non habet. Aliunde tamen negari non potest, quod fundator, prima vice beneficium a se fundatum obtinens, licet servitium ipse ecclesiae non praestet, habendus tamen sit ut ecclesiae *benefactor*, cui, relinquens beneficium a se fundatum, perpetua quadam ratione in augmentum cultus divini contribuit et perpetuo sustentat beneficiatum, qui ad participationem adventitiorum admittetur. Qua ex ratione, admissio fundatoris ad participationem adventitiorum coniuncta cum servitio propter quod adventitia obtinentur, licet debita non dicatur, aequa tamen vere dici potest.

Iam vero, antequam Episcopus fundationem oblatam acceptet, debet vocare interesse habentes, prout in casu sunt ceteri beneficiati ecclesiae, iisque auditis debet ponderare, utrum detrimentum quod patiuntur ceteri beneficiati in eo quod fundator admittatur ad funera, ad anniversaria ceterasque functiones, compensetur sufficienter per augmentum perpetuum cultus divini obtentum in fundatione novi beneficii; si ita iudicet, potest Ordinarius pro suo iure fundationem etiam cum illa conditione acceptare.

Concludendum igitur est, si in limine fundationis admissa est illa conditio, quod fundator admittatur ad funera, anniversaria ceterasque functiones, unde emolumenta adventitia percipiuntur, hanc conditionem valere ac sancte servandam esse. Episcopum tamen esse liberum in reiicienda illa conditione, quae praetendatur apponi in lege fundationis, si existimet inde tale detrimentum obvenire ecclesiae ceterisque eiusdem

beneficiatis, quod perpetuo augmento cultus divini per fundationem novi beneficii procurato non ex aequo compensetur.

II. *De casu augmenti dotis.* Ius constitutum de re hoc erat, quod iuspatronatus non acquireretur, nec *patronus*, sed tantum *benefactor* ecclesiae fieret et diceretur, qui ecclesiae iam sufficienter dotatae novos tribueret reditus, etiamsi maiores essent, quam illi, qui primitus pro sufficienti dote fuissent assignati; eo quod patroni fierent, non propter quantitatem rei donatae, sed qui primum ecclesiam seu beneficium, quodammodo a non esse ad esse sufficienti donatione seu dotatione perducerent. Si tamen dos primitus data omnino periisset, tunc antiquus patronus iuspatronatus amittebat, quod adquirebatur ab illo, qui de novo sufficienter beneficium dotasset (Reiffenstuel, lib. III, tit. 38, n. 9; Pirhing., h. t., n. 9; Fagnanus, in cap. « Quoniam », 3, h. t., n. 59, in cap. « cum propter », 27, h. t., num. 67; Lambertini, *De iure patron.*, lib. I, part. I, quaestio 5, art. 12).

Admittebatur quidem iuspatronatus etiam occasione augmenti dotis acquiri posse, si tamen dimidia saltem dos constituatur, sed statuebatur in hoc casu iuspatronatus haberi *ex indulto Apostolico*, pro quo obtinendo augmentum dotis erat *causa motiva* sive impulsiva (Garcia, *De benefic.*, part. 5, cap. 9, n. 127; Lotterius, *De re benefic.*, lib. II, qu. 7). Unde infertur, ex sola auctoritate Episcopi, augmentum dotis admittentis, iuspatronatus dotem augenti etiam ex dimidia parte, deferri non potuisse.

Quamobrem si dubia ab Episcopo Gerunden. proposita etiam intelligenda sint de casu quo agatur, non de nova fundatione, sed de solo augmento dotis, quae circumstantia ab Oratore ponitur in precibus, reticetur tamen in dubiorum formula, liquet praeiudiciale responsum negativum dandum esse ad omnia dubia quoad beneficia, in quae futuro tempore intendantur acquiri ex augmento dotis iura, quae conceduntur fundatoribus. Relate vero ad beneficia praeterito tempore per augmentum dotis in vitam restituta, cum nosse non possimus circumstantias cuiusque beneficii, et utrum intervenerit in singulis casibus beneplacitum Apostolicum, recurrendum erit in singulis casibus: nam quae a praecedentibus Episcopis admissa et approbata sunt, rite facta et approbata censeri debent, nisi in casu particulari contrarium probatum fuerit.

Resolutio. - Die 13 iulii 1918 Sacra Concilii Congregatio, in plenariis Emorum ac Revmorum Patrum comitiis, in Palatio Ap. Vaticano habitis, propositis dubiis respondendum censuit:

Ad I. *Affirmative.*

Ad II. Concedi posse, dummodo nihil obstet ex parte interesse habentium.

Ad III. Provisum in praecedentibus.

Facta autem de praemissis SSmo Dño Nostro Benedicto Div. Prov. PP. XV per infrascriptum S. C. C. Secretarium relatione, in Audientia insequentis diei, Sanctitas Sua datas Emorum Patrum resolutiones approbare et confirmare dignata est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

BRIXIEN.

DECRETUM SUPER INTRODUCTIONE CAUSAE BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI INNOCENTII A BERTIO, SACERDOTIS PROFESSI ORDINIS MINORUM S. FRANCISCI CAPUCCINORUM.

In oppido Niardo Camuniae Vallis, intra fines dioecesis Brixiensis, die 19 martii anno 1844, a piis honestisque parentibus Petro Scalvinoni et Francisca Poli ortum duxit Dei Famulus Innocentius a Bertio, sacerdos professus Ordinis Minorum Capuccinorum. Infanti nomen Ioannis in sacro fonte inditum fuit, eiusque nativitas breve gaudium in familia tulit, quia conversum in luctum ob immaturum patris obitum. Inde pueri educandi omnem curam suscepit mater quae, perspecta egregia filioli sui indole, ad pietatem bonosque mores animum facilius informavit. In eo elucebat obedientia et reverentia matri, a puerilibus ludis abstinentia, ad templum frequentia et oratio, et singularis humanitas et misericordia in pauperes, quos cibo sibi subtracto et stipe collecta saepe reficiebat. Brixiensis episcopus Verzeri, quum illum vidisset et audisset, admiratione captus, veluti bonae spei puerum parocho commendavit. Ioannes, cum genitrice Bertium reversus, litterarum rudimentis operam navavit, in quibus peculiare specimen dedit diligentiae et ingenii ad altiora studia bene dispositi. Quapropter, curante matre, in Convictum Luerensem missus fuit, ubi inter alumnos et condiscipulos virtute et studio praestitisse Praeses aliique Superiores testantur. Bonum

semen ita succrevit, ut ecclesiasticae vocationis, Deo adiuvante, fructus oriretur. Ipse enim postulavit ut e collegio laicorum ad Seminarium clericorum transferretur. Voti compos factus, mense novembri 1861, Brixiense Seminarium ingressus est, ibique, disciplinae observantia et virtutum splendore fulgens, scientiis theologicis et canonicis diligenter incubuit, prout ex actis eiusdem Seminarii colligitur. Vertente anno 1867, sacerdotio insignitus, parocho loci *Cevi* adiutor a Superioribus destinatur; et, licet aetate iuvenis et ministerio neophytus, tamen veluti provectus et maturus sacerdos curionis officia per biennium gerit. Quam auxiliarem operam, per annum intermissam ob munus vicerectoris in Seminario Brixiensi sibi concreditum, pari studio et diligentia ipse resumpsit et per quadriennium praestitit parocho Bertii, ubi gratam et perennem sui memoriam ac desiderium cunctis reliquit. Ioannes enim, a Bertio discedens, frequenter visitabat Capuccinorum coenobium in adverso monte situm et ecclesiam continentem, a titulo et a proximo oppido Borno *Annuntiatae Borni* appellatam. Hinc paulatim arcanam quandam sensit vocem de perfectioris vitae statu amplectendo in illo religionis claustro, eamque simpliciter et candide suis pandidit Superioribus. Isti, aegre ferentes tam validum Ecclesiae ministrum, dioecesi Brixiensi pretiosum, amittere, complures obiiciunt difficultates. Sed Ioannes, firmus et constans in proposito, hisce difficultatibus solutis obstaculisque superatis, vocationem religiosam secutus, mense aprili anno 1874 a Patribus Capuccinis memorati coenobii in tyrocinium admittitur, quo feliciter expleto et elapso triennio solemnia vota profitetur, die 2 maii anni 1878. In saeculo Ioannes, in religione Innocentius a Bertio, in praefato loco et coenobio fixum habuit domicilium, etsi brevi Mediolani et Cremae consisteret. Seraphici Patris legiferi discipulus et filius, humiliora semper praetulit officia. Ex obedientia libentissime accepit recteque gessit munera vicepraefecti tyronum et grammaticae magistri alumnorum Ordinis; utrisque iugiter inspirans vitae sanctitatem morumque candorem cum perfecta fide et amore ardente in Christum crucifixum et Deiparam Virginem. Insuper ad Superiorum nutum per finitima oppida parochis opere et sermone auxilium praebuit, sacris confessionibus audiendis et pauperibus evangelizandis, iuxta morem Franciscali Familiae praedilectum. Eius vitae austeritas omnino singularis fuit. Pietas autem sodalibus et extraneis mirifice patebat tum per *Viam Crucis* quandoque pluries in die ab eo iteratam, tum per rituum observantiam in Officio et Missa et per adorationem Augustissimi Sacramenti, tum per marialium precum frequentiam ad altare Beatae Mariae Virginis. Sanctae vero Ecclesiae addictissimus filius ac minister,

eam summopere diligebat, atque magistram, reginam, matrem et opus Dei appellabat. Pro Ipsa, sicut pro Romano Pontifice, fervidas Deo Optimo Maximo preces offerre solebat, potissimum in illa temporum tempestate, animo et spe firma confisus divini Redemptoris et fundatoris promissis: « Portae inferi non praevalebunt adversus eam ». Exeunte anno 1889 sacras exercitationes religiosis capuccinis Mediolanensis familiae praedicavit. Missus deinde Albinum apud suos coenobitas, idem ministerium peregit, quod tamen intermittere cogitur, ob gravem morbum quo corripitur. Statim Bergomum delatus, ut in illo Capuccinorum coenobio curaretur, ingravescente morbo, sacramentis Ecclesiae refectus, pie obiit in Domino die tertia martii anno 1890. Exequiis, secundum Ordinis morem, rite persolutis, eius corpus eo in loco religiose tumulatum est, donec post septem circiter menses, die 29 septembris, Bertium translatum, ibidem, iuxta Bertiatum vota, depositum, in pace quiescit. Interim fama sanctitatis Servi Dei in vita et post obitum magis in dies clarescente, Processus super ea Ordinarius Informativus in ecclesiastica Curia Brixiensi confectus et absolutus, Romam ad Sacram Rituum Congregationem transmissus fuit. Instante autem Rmo P. Raphaële a Vallefinaria, Ordinis Minorum Capuccinorum postulatore generali, attentisque litteris postulatoriis quorundam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum, necnon Capituli Cathedralis Ecclesiae Brixiensis, parochorum et Familiarum religiosarum in dioecesi Brixiensi aliisque finitimis existentium, rogantibus etiam Municipiis clarisque viris et familiis Camuniae Vallis, quum, etiam scriptis Servi Dei perquisitis et revisis, nihil obstet quominus ad ulteriora procedi possit, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Ianuarius Granito Pignattelli di Belmonte, Episcopus Albanensis et huius Causae Ponens seu Relator, in ordinario sacrorum rituum Congregationis coetu subsignata die ad Vaticanum coacto, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito etiam R. P. D. Angelo Mariani Fidei promotore generali, omnibus accurate perpensis, respondendum censuerunt: *Signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 14 ianuarii 1919.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatis, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habuit propriaque manu signare dignata est Commissionem Introdu-

ctionis Causae beatificationis et canonizationis Servi Dei Innocentii a Bertio, sacerdotis professi Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, die 22 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

ANDEGAVEN.

DECRETUM SUPER INTRODUCTIONE CAUSAE BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII SERVI DEI NATALIS PINOT, PAROCHI VICI « LOUROUX-BÉCONNAIS ».

Causae Servorum Dei martyrii fama praestantium postremis hisce temporibus apud sacrorum rituum Congregationem introductae, christifidelium vivam excitant memoriam et cogitationem in evangelicis divini Redemptoris sententiis, tam de praenuntiata adversus Ecclesiam eiusque filios persecutione, quam de beatitudine cum regno caelorum promissa iis qui persecutionem patiuntur propter iustitiam. Altera nunc accedit similis Causa Dei Famuli Natalis Pinot, parochi saecularis oppidi *Louroux-Béconnais*, qui Andegavi, in odium Fidei, uti fertur, interemptus est, die 21 februarii anno 1794. Hic Dei Famulus, in eadem Andegavensi civitate natus die 19 decembris anni 1747 et in ecclesia S. Martini postero die baptizatus, a parentibus Renato Pinot et Claudia La Grois pietate et religione in primaeva aetate imbuitur. Puer et adolescens congruis disciplinis litterariis et sacris eruditus, dignusque a Superioribus habitus, ad sacerdotalem Ordinem et dignitatem evectus est. Sacrum ministerium in loco *Bousse* primum exercuit, et, anno 1776 usque ad annum 1781 vicarii munere in paroecia loci *Corzé* functus, postea Incurabilium nosocomio Andegavensi, prope paroeciam S. Martini, praelicitur. Ibi se totum devovet multiplici aegrotantium bono, officii sui potissimum spiritualis observantissimus. Aliquot post annos, parochus vici *Louroux* renuntiatus, magis emicuit caritate in proximum et zelo animarum. Quum vero anno 1788 beneficium parochiale in oppido *Louroux-Béconnais* vacaret, Capitulum cathedralis ecclesiae S. Andreae Ap., patronatus iure fruens, Natalem Pinot unanimi suffragio ad eiusmodi beneficium elegit, et Episcopus Andegavensis auctoritate sua ordinaria confirmavit. Die 14 septembris, in festo exaltationis S. Crucis,

eodem anno, Dei Famulus hanc mysticam vineam ingressus, eam impenso studio ac labore coluit et servavit incolumen ab insidiis et vastationibus impiorum. Admirabilis in eo fuit cura et vigilantia sui gregis et singularis industria caritatis qua egenos et pauperes victu et vestitu sublevabat. Decurrente anno 1790 Conventus Nationalis, spreta et contempta quavis iustitiae et libertatis forma, constitutionem civilem cleri, regis sanctione munitam, die 27 novembris, promulgavit, qua Episcopi et sacerdotes, curam animarum habentes, ad iusiurandum schismaticum ferendum sub poena remotionis a beneficio cogebantur. Haec autem sacrilega constitutio a Romano Pontifice Pio VI, fel. rec., per Acta *Quod aliquantulum* diei 10 martii 1791 et *Charitas quae*, diei 13 aprilis 1791, solemniter damnata fuit, et iusiurandum, per eam impositum, illicitum declaratum. Hisce in adiunctis Dei Famulus, semel iterumque ad iusiurandum iuxta Constitutionem adactus, constanter se recusavit, adiungens se, tuta conscientia et salvis Ecclesiae legibus, id facere non posse. Hoc fusius consignatum est publicis documentis et relationi qua Communitas loci *Louroux* Natalis Pinot parochi damnationem expetebat. Inde ab oppido *Louroux-Béconnais* per satellites ad urbem Andegavensem deductus, in ius vocatus et accusatus, etsi nemo responsis eius resistere posset, tamen iudicum sententia, a superiori tribunali confirmata, per duos annos a sua paroecia interdictus fuit. Interim Dei Famulus ministerium suum non intermisit, felicique exitu adlaboravit, ut aliqui sacerdotes, qui inconsiderate schismaticum emiserant iuramentum, postea, facta publica retractatione, ad bonam frugem reducerentur. Expleto biennio et favente victoria quam catholici illius Vandeae regionis in suae fidei et religionis tutelam armis reportarunt, ipse, die 23 martii anni 1793, ad suam paroeciam rediit, ingenti suorum fidelium gaudio et laetitia acceptus et honoratus. Verum mox, commutata fortuna et catholicis copiis oppressis, persecutionis aestus magis exarsit, quin tamen a paroecia amovere potuerit pastorem bonum, paratum potius mori quam gregem deserere. In illa temporum rerumque tristitia Dei Famulus nunquam destitit ab officio parochiali rite obeundo; et, peculiari usus facultate, extra terminos paroeciae in villis et oppidis finitimis legitimo pastore spoliatis suum ministerium salutariter peregit. Pluries, etiam modo singulari, militum inquisitiones effugit, sed tandem, fortis athleta, iam praemio dignus, in manus inimicorum incidit, ut in extremo certamine victor coronaretur. Die enim 21 februarii anno 1794 Dei Famulus, ingrati hominis proditione comprehensus, et contumeliis ac vexationibus tentatus ob intrepidam iniqui et schismatici iuramenti negationem, summaria et pene nulla iudicii forma servata, capitis abscissione damnatur.

Eadem die, sacris vestibus indutus, fidelis Christi servus ac sacerdos ad aram sacrificii sui laetus ascendit, sanctisque verbis prolatis: *Introibo ad altare Dei*, per manus carnificis capite plexus, semetipsum offert propter iustitiam, in caelis cum ipso Christo regnaturus. Interim opinio sanctitatis vitae, virtutum et miraculorum in genere Servi Dei in vita et post obitum clara, una cum martyrii fama coniuncta et ad haec usque tempora perseverans, Processum Ordinarium Informativum super his omnibus in Curia ecclesiastica Andegavensi provexit ac peperit; atque acta processualia absoluta ad sacram rituum Congregationem transmissa sunt. Servato autem iuris ordine, quum omnia in promptu sint et nihil obstet quominus ad ulteriora procedatur, instante Rmo P. Francisco Xaverio Hertzog, societatis S. Sulpitii procuratore generali et huius Causae postulatore legitime constituto, attentis litteris postulatoriis Emi et Rmi Dni Cardinalis Ludovici Iosephi Luçon, archiepiscopi Rhemensis, Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum Galliae, praesertim Andegavensis universitatis catholicae Patronorum, necnon Capitulorum ecclesiarum cathedralium, parochorum, superiorum ac professorum tum Seminariorum tum Universitatis catholicae Andegavensis, aliorumque virorum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, Emus Revmus Dnus Cardinalis Vincentius Vannutelli, episcopus Ostiensis et Praenestinus, Sacri Collegii Decanus et praesentis Causae Ponens seu Relator, in ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis subsignata die ad vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit commissio introductionis Causae in casu et ad affectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani Fidei promotore generali, omnibus sedulo perpensis, rescribendum censuerunt: *Signandam esse Commissionem Introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 14 ianuarii 1919.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae beatificationis seu declarationis martyrii Servi Dei Natalis Pinot, parochi vici *Louroux-Béconnais*, die 22 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

VICARIATUS NYANZAE SEPTENTRIONALIS

NULLITATIS MATRIMONII (MULIUNYA-ALIBADZEWA)

Benedicto Pp. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno quarto, die 10 maii 1918, RR. PP. DD. Guilemus Sebastianelli, Decanus, Ponens, *Ioannes Prior et Aloisius Sincero, Auditores de turno, in causa* Vicariatus Apostolici Nyanzae Septentrionalis, *Nullitatis matrimonii, inter* Laurentium Muliunya *et* Domitillam Alibadzewa, *repraesentatam per procuratorem ex officio deputatum, Thomam Ambrosetti, advocatum, interveniente et disceptante in causa Revmo Vinculi Defensore, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Saeviente Mahumedanorum bello in illa Africae parte, quam Ugandam appellant, annis 1887-1888 Laurentius Mulinuya (alias Kitagenda), vir infidelis, quatuor rapuit mulieres, inter quas aderat Domitilla Alibadzewa, 15 vel 16 annos nata. Divina adiuvante gratia, Laurentius et Domitilla petierunt adscribi catechumenatui; et die 1° aprilis anni 1893, cum reliquae tres mulieres fugam arripuissent, baptizati sunt. Antequam vero baptismalibus aquis abluerentur, coram Missionario aliqualem consensum matrimonialem manifestarunt. Domitilla novem filios edidit, qui lucis ipso in limine moriebantur, quod in causa fuit, ut ipsa ex parte familiae viri vexationibus subiiceretur. Recursum habuit infelix mulier ad Missionarium, continuo repetens se non esse uxorem Laurentii, sed captivam, et unum tantum desiderium fovere, reperiendi videlicet parentes, ad quos aufugiens a dominatione Laurentii liberaretur. Querelae Domitillae delatae fuerunt Vicario Apostolico, qui animadvertens scandalum inter fideles oriri, si Laurentius et Domitilla post longam cohabitationem ad invicem separarentur, ipsis praecepit, ut consensum matrimonialem renovarent. Renuens mulier mandatis Vicarii obtemperare, Eucharistiae sacramento, quo quotidie reficiebatur, privata est. Post duos menses, viribus fracta, una cum Laurentio se sistit coram Missionario P. Laane, qui matrimonio benedixit in sacristia,

unico teste praesente a Laurentio designato. Post annum Domitilla ab amicis notitias suorum parentum accepit et, reperto deinde fratre, cum eo aufugit numquam reversura. Vir iuxta loci consuetudines omnia peregit, ut vita coniugalis restauraretur; quae cum in irritum cessissent ob mulieris repugnantiam, causa nullitatis matrimonii intentata fuit apud Curiam Vicariatus Nyanzae. Processus tamen non fuit ad iuris normam instructus; quare die 1° augusti anni 1915, ab H. S. Auditorio rescriptum fuit: *Dilata; interim scribatur Vicario Apostolico, ut novum instituat processum suppletorium, interrogationesque peragat, prouti adnotatur in folio epistolae adnexo.* Quibus expletis, nunc causa discutienda proponitur sub consueta formula dubii: *An constet de nullitate matrimonii in casu.*

Ius quod spectat. Neminem latet matrimonium initum sub metu gravi, extrinseco, iniusto et directo ad extorquendum consensum esse nullum ex iure ecclesiastico ob claram et explicitam dispositionem cap. 14, tit. *De Spons. et Matrim.* An vero irritum quoque sit ex iure naturae, disputatur inter theologos et canonistas. Sunt multi et graves auctores, uti Sanchez (*De matrim.*, lib. IV, disp. 14, n. 2), Schmalzg. (in tit. I, lib. IV, n, 405), Fejc (*De impedim. matrim.*, n. 136), Gasparri (*De matrim.*, n. 811), Pirhing, Billuart, aliique, qui tenent coniugia esse invalida ex sola lege positiva Ecclesiae, ex eo praesertim, quia metus, utcumque gravis et iniustus, non irritat reliquos contractus. Alii ex adverso, uti Reiffenstuel (in tit. XL, lib. 1, n. 18), Ballerini-Palmieri (*Theol. mor.*, pag. 570), Aichner, Rosset et Scherer cum Divo Thoma sustinent matrimonium esse nullum ex utroque iure, ecclesiastico et naturali. Hanc sententiam melius fundatam appellat Wernz (*Ius Decretalium*, tom. IV, n. 266, in fine). Hac extante opinionum diversitate, cl. Santi, instituens in suis *Praelectionibus* (lib. IV, n. 115 et sq.) quaestionem, quinam subiiciuntur impedimentis matrimonialibus, tradit infideles probabiliter ligari impedimento metus; quod docet etiam Gasparri (loc. c., n. 27). Sibimetipsi enim petit: « Matrimonium inter infideles « metu initum haberi ne debet uti validum propter favorem matrimonii, « aut uti nullum propter favorem partis metum passae? ». Et respondet, ni fallimur, applicandam esse responsionem datam ab Urbano VIII P. De Lugo, postea Cardinali, videlicet, ubi Doctorum sententiae utriusque probabiles intercedunt, illa amplectenda est sententia, quae pro conditione locorum et hominum barbaris est favorabilior.

Ab impedimento vis et metus non distinguebatur iure Decretalium impedimentum raptus. Innocentius enim III (in cap. 17, tit. *De raptoribus* matrimonium inter raptorem et raptam etiam uti licitum permisit,

si prior dissensio transisset in consensum, i. e. si libere consentiat illa pars, cui per raptum metus incussus fuit. Concilium vero Tridentinum constituit matrimonium inter raptorem et raptam esse nullum, quamdiu rapta sit sub raptoris potestate. Huic autem legi tridentinae non subiici infideles clarum est.

Modo ad factum. Primo loco Patres putarunt instituendam esse quaestionem, an Laurentius et Domitilla an. 1893, antequam baptismum reciperent, matrimonium inter se contraxerunt. Hoc affirmat solers Vinculi Defensor; scribit enim: « Cum ille (Laurentius) salutari unda « ablui cogitavit et inter catechumenos se adscripsit, unam Domitillam « Missionario tamquam suam mulierem designavit, quae inducta etiam « fuit pro baptismo una cum ipso suscipiendo. Missionarius vero, ante- « quam utrumque ab originali labe lavaret, interrogavit ex professo, an « matrimonio ad invicem consentirent, cui Domitilla et Laurentius pleno « et distincto accesserunt consensu ». Verum, quidquid sit de Laurentii consensu, certum est Domitillam libere matrimonio non consensisse. Ipsa enim sic rem enarrat: « On me demanda si j'acceptais mon mari. « " Il m'a pillée, répondis-je, et je suis devenue sa femme. Je veux bien « rester avec lui „ ». Et interrogata: « Au fond du coeur quelle était ta « pensée? » respondet: « Je songeais, qu'une fois ma famille retrouvée, « je partirais ». In altero autem interrogatorio haec habet: « J'acceptais « la situation telle quelle: qu'aurais-je fait, n'ayant pas des parents sous « la main? Lorsque je vis mes compagnes s'en aller, je pensai: " Moi « aussi, quand je verrai mes parents, je me sauverai „ ». Quare Domitilla suo consensu matrimonio non accessit, sed tantum passa fuit conditionem, in qua versabatur, animo parata e domo aufugiendi statim ac parentes reperiret; si enim aufugisset non repertis parentibus, « celui, « ut ipsa animadvertit, chez lequel je me serais enfuie, m'aurait vendue « au loin, ce qui aurait été pour moi la pire chose ». Quod confirmat Laurentius: « Du reste où serait-elle allée? Une femme qui n'a pas de « famille, ne fait que changer de maître ».

Nullitatem matrimonii fatentur ipsi Missionarii. Pater enim Laane deponit: « Je ne voyais dans ce cas aucun mariage, puisque Laurent, « autant que je m'en souviens, avait eu cette femme à la guerre ». Et referens in libro matrimoniorum novum coniugium initum die 25 octobris anni 1901, haec verba adiecit: « concubinage arrangé ».

Posito quod ante baptismum Laurentius et Domitilla in verum matrimonium, seu in individuam vitae consuetudinem non consenserint, videndum nunc est, an saltem valide contraxerint anno 1901.

In specie diximus quod, exortis discordiis Laurentium inter et Domitillam, haec ab illo divertere cupiebat. Res delata fuit ad Vicarium Apostolicum qui, « à cause du scandale qui résulterait de leur séparation » mandavit Domitillae ut nuberet cum Laurentio sub poena privationis sacramentorum. Restitit primo Domitilla, at postea cessit, uti deponit in secundo suo interrogatorio ad 4: « L'Evêque me demanda, si je vou- « lais du mariage avec Laurent. Je lui répondis: " Je n'en veux pas: « je suis une abandonnée, comment consentirais-je à rester avec lui, qui « m'a pillée ? „. L'Evêque alors ordonna au P. Laane de me refuser les « sacraments pour la raison que je refusais le mariage. Cela me priva « doublement, parce que j'avais l'habitude de les recevoir, et puis, parce « que je ne retournai pas au village, mais restai à la maison. Et puis, « qu'est-ce que c'est que la religion sans les sacrements? C'est comme « si tu n'en avais plus. De guerre lasse, je consentis à ce qu'on vou- « lait de moi ». Igitur Domitilla non libere, sed coacte consensit matrimonio. Quod testatur etiam P. Laane: « Elle a accepté parce que Mon- « seigneur lui refusait les sacrements », et confirmat testis Tibuiianga: « Ce pourquoi Domitilla consentit à l'union le voici, c'est le refus des « sacrements ». Haec autem coactio iniusta fuit et gravis. Iniusta quidem, quia Domitilla, quae non solum animum aversum in Laurentium, sed causas etiam rationabiles habebat ab eo divertendi, non poterat cogi ad matrimonium ineundum sub praetextu, quod scandalum ex ipsorum separatione exortum fuisset inter fideles. Fuit etiam gravis, nam ex una parte Domitilla erat « très douce et sérieuse », parata ad obediendum in omnibus Vicario, « même quand'il m'ordonnait de porter « un fardeau »; ex altera malum minitatum, i. e. privatio sacramentorum, pro ipsa grave erat, quia solita erat quotidie refici sacramentis, uti superius vidimus, et confirmat Laurentius deponens: « Domitilla était « une chrétienne assidue à la reception des sacrements; aussi est-ce « le seul refus qu'on lui en fit que la décida à m'accepter ».

Nec alio modo Domitilla agere poterat; adhuc enim notitiis carebat parentum, quos si reperiisset, certum est quod consensum non renovasset: ait enim Laurentius: « Ce qu'il y a de certain, c'est que si elle « avait retrouvé ses parents avant le mariage qu'on nous demanda de « renouveler à l'église, jamais elle ne s'y serait prêtée ». Nec ab aliquo praesidium aut consilium petere poterat; nam ipsa deponit: « Si le Père « Roche était resté là, lui, qui m'avait baptisée, j'aurais eu recours à « lui. Mais on venait juste de lui donner une autre destination. Je n'en « connaissais aucun autre intimement ». Hisce in adiunctis, prosequitur Domitilla, « nous fumes unis à la sacristie. Je refusai d'apporter mon

« témoin ». Et cum Daniel Tibaiianga ab ea petiisset: « Pourquoi elle « n'avait pas amené de témoin ? » respondit: « Aussi bien on me force « à ce mariage ».

Contracto matrimonio sponsa continuo repetebat: « Décidément les « Pères m'ont imposé un joug que je ne pourrai pas porter... Nous « avons été unis de force ». Imo cogitabat de fuga capessenda, et revera post annum, reperto fratre Michaële Zache, cum eo aufugit. Sponsus, uti acta referunt, nil omisit, ut Domitillam ad se revocaret, at inutili prorsus conatu. Etenim praefatus Daniel Tibaiianga deponit: Actuel- « lement la femme n'a qu'un refrain: " Même s'il me donne 200 rupies « de dommages et intérêts, je ne rentre pas chez lui „ ». Et alter Domitillae frater, Marcus Alideki, refert: « Tout ce que je sais, c'est ceci « qu'elle va répétant: " J'ai été pillée purement et simplement; jamais « je ne rentrerai dans un mariage qui n'en est pas un, puisque jamais « je ne l'ai choisi de mon gré ... „. Elle repète sans cesse qu'elle ne « retournera pas chez Laurent ».

Haec omnia evincunt nullum fuisse matrimonium initum a Laurentio cum Domitilla die 25 octobris anni 1901.

Quibus omnibus in iure et in facto perpensis, Nos infrascripti Auditores de turno, pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus et definitive sententiamus *constare de matrimonii nullitate in casu*.

Ita decernimus, mandantes Ordinariis locorum et Ministris Tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum et praesertim cap. 3, sess. XXV, *De reform.* Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna, pro rerum adiunctis, exstitura sint.

Romae in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 10 maii 1918.

Guilelmus Sebastianelli, Decanus, *Ponens*.
Ioannes Prior.
Aloisius Sincero.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria, die 5 iunii 1918.

Sac. T. Tani, *Notarius*.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 11 febbraio 1919, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto dapprima sul dubbio detto *de tuto* per la solenne Beatificazione della Venerabile Anna Maria Taigi, madre di famiglia, del III Ordine della SSma Trinità; e quindi sul dubbio intorno a quattro miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione della Venerabile Serva di Dio Lodovica De Marillac, Vedova Le Gras, Confondatrice dell'Istituto delle Figlie della Carità, i quali miracoli vengono proposti per la beatificazione della medesima Venerabile.

Martedì 25 febbraio 1919, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Antonio Vico, Prefetto della Sacra Congregazione dei Riti, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Ven. Bernardo Maria Clausi, Sacerdote professo dell'Ordine dei Minimi, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria*, nella quale dai Rmi Prelati Officiali e dai Rmi Consultori teologi si è discusso il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dal medesimo Ven. Servo di Dio.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

18 febbraio 1919. I RR. PP. Arturo Vermeesch e Giuseppe Steiger, della Compagnia di Gesù, Luigi di San Francesco di Paola, Passionista, Colombano Dreyer, dei Frati Minori, e Benedetto Lopez, Abate Procuratore Generale della Congregazione Cassinese P. O., *Consultori della Sacra Congregazione dei Religiosi.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Prelati Domestici di S. S.:

22 novembre 1918. Mons. Pietro Paolo Frick, dell'archidiocesi di Rottemburg.
11 gennaio 1919. Mons. Antonio Renzi, della diocesi di Sant'Agata dei Goti.
29 » » Mons. Alfonso Bruni, di Roma.
2 febbraio » Mons. Matteo Culley, della diocesi di Hexham.
» » » Mons. Giovanni O' Doherty, della diocesi di Derry.
13 » » Mons. Gualtiero Cumming, della diocesi di Clifton.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 gennaio 1919. Al sig. Antonio Otto, di Bruxelles.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 gennaio 1919. Al sig. Stefano Otto, di Bruxelles.
» » » Al sig. Alfonso Otto, della medesima città.
5 febbraio » Al sig. Enrico Gerardo Maria van der Vijver, della diocesi di Harlem.
12 » » Al sig. barone Enrico Elia Lefevre, dell'archid. di Rouen.
» » » Al sig. Armando Denomaison, della medesima archidiocesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 gennaio 1919. Al sig. Oscar Edoardo Maria Englebert, di Bruxelles.
12 febbraio » Al sig. Giovanni Ramaekers, dell'archidiocesi di Rouen.
» » » Al sig. Edmondo Heuzé, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giorgio Loisel, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Michele Lagny, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Edmondo Warnier, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giorgio Ysnel-Franque, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Ettore d'Avak, di Roma.
15 » » Al sig. Augusto de Toytot, della diocesi di Saint-Claude.
» » » Al sig. Maurizio Chipon, della medesima diocesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

28 gennaio 1919. Al sig. Helì R. Tella y Cantos, della diocesi di Zamora.
29 » » Al sig. prof. Oronte Taccini, dell'archidiocesi di Firenze.
5 febbraio » Al sig. Carlo Commessmann, dell'archidiocesi di Colonia.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITA

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

21 novembre 1918. Mons. Francesco Fessler.
8 gennaio 1919. Mons. Antonio Giuseppe Maria Mutsaers, della diocesi di Bois-le-Duc.
» *febbraio* » Mons. Luigi De Piero, della diocesi di Concordia.
17 » » Mons. Raffaele Casimiri, maestro di cappella dell'Arcibasilica Lateranense in Roma.
21 » » Mons. Porfirio da Silva Mendes Cordeiro, del patriarcato di Lisbona.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa di S. S.:

29 gennaio 1919. Sig. conte Carlo de Simony, della diocesi di Digione.
11 febbraio » Sig. comm. Gugliemo Humphrey Page, della diocesi di Bruges.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

11 gennaio 1919. Mons. Domenico Brignone, della diocesi di Pinerolo.
8 febbraio » Mons. Arcangelo Bruni, di Roma.

NECROLOGIO

1 febbraio 1919. Mons. Antonio M. Grasselli, arcivescovo titolare di Larissa, commendatore di S. Spirito.
8 » » Mons. Enrico Joulain, vescovo di Jaffna.
15 » » Mons. Gennaro Costagliola, arcivescovo di Chieti.
16 » » Mons. Carlo de Csáky, vescovo di Vácz in Ungheria.
17 » » Mons. Domenico Darmanin, arcivescovo di Corfù.
Mons. Giovanni Efrem Bertreux, vescovo titolare di Musti, vicario apost. delle Isole Salomoni Meridionali.